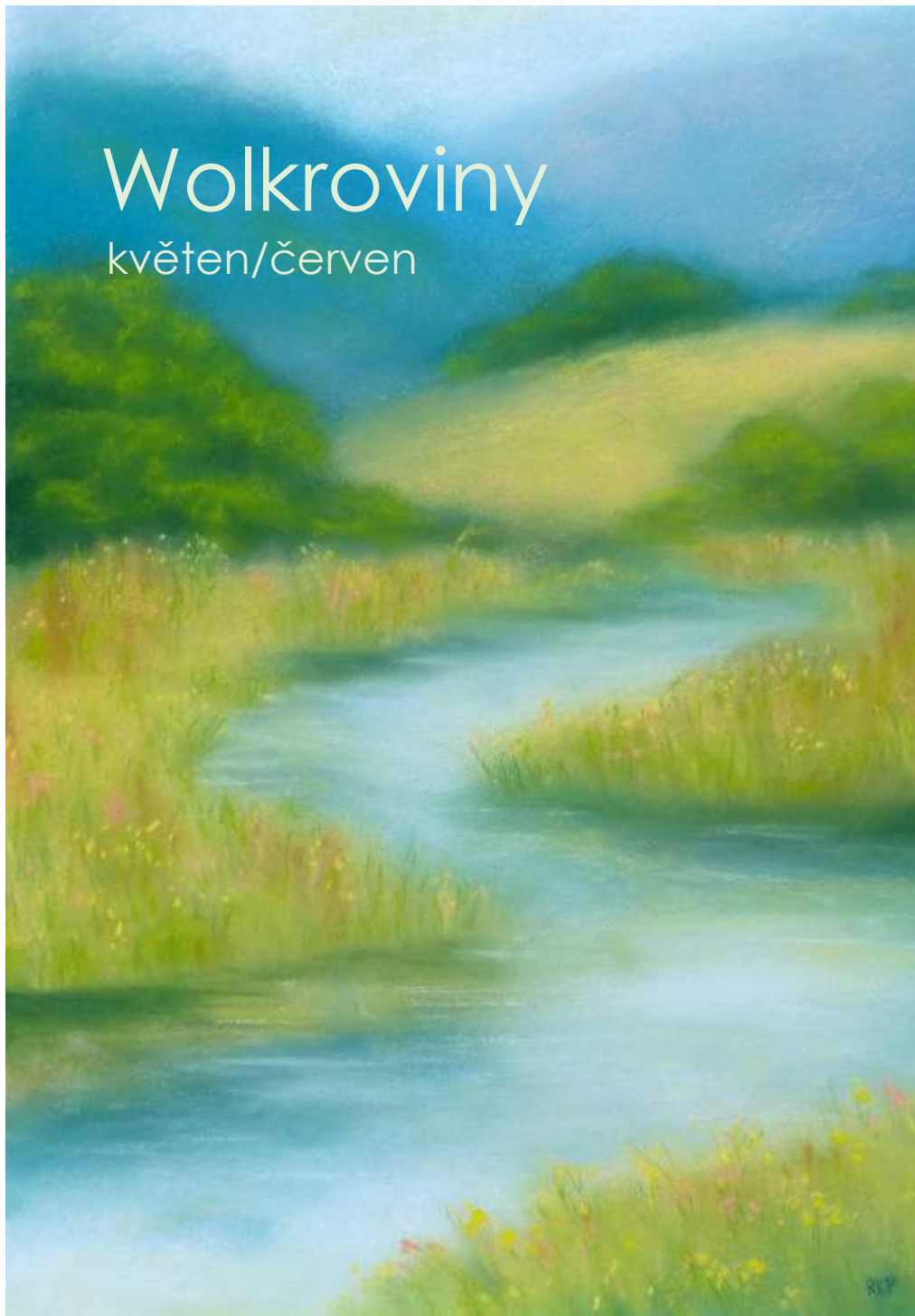

Wolkroviny

květen/červen

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora.....	4
Školní zájezdy	5
Anglie	5
Finsko	6
Vídeň	8
Věneček	9
Rozhovory s absolventy GJW	10
Kulturní rubrika	15
Filmy	15
Seriály.....	16
Knížky	17
Hudba	18
Historická rubrika	18
Konec 2. světové války v Evropě, Pražské povstání	18
Atentát na Heydricha	23
Historický kvíz	26
Příběh na pokračování	27
Luštění	37
Křížovka	37
Osmisměrka	38

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí čtenáři,

vítám vás u posledního čísla školního časopisu. Konec školního roku se většinou nese ve znamení exkurzí a zájezdů. O několika z nich si budete moci přečíst na následujících stránkách. Kromě těchto článků jsme pro vás připravili také reportáž ze závěrečného Věnečku v tanečních nebo rozhovory s našimi absolventy. Přečíst si můžete i kulturní rubriku, v níž tentokrát najdete přehled filmů, seriálů, knih a hudebních alb, která si můžete vychutnat toto léto. Nepřipravíme vás samozřejmě ani o historickou rubriku, jež bude tentokrát trochu obsáhlejší. Kromě článku o atentátu na Heydricha a o konci 2. světové války v Evropě na vás čeká i kvíz shrnující témata, kterým jsme se v rubrice věnovali celý školní rok. Ke konci časopisu nechybí ani příběh na pokračování a na posledních stránkách najdete, jako obvykle, i luštění.

Jménem celé redakce vám přeji krásné prázdniny a těším se, až se znovu setkáme v září nad stránkami Wolkrovin.

Příjemné čtení přeje

Karolína Příbylová
šéfredaktorka

Školní zájezdy

Anglie

Zájezd do královské Anglie se měl uskutečnit už před dvěma lety, ale pandemie pochopitelně všechno změnila. Letos už se však situace zlepšila, tudíž se výprava čítající přes 40 studentů v čele s Mgr. Ilonou Pechovou, Mgr. Petrou Příbylovou a Mgr. Tomášem Kolaříkem vydala přes kanál La Manche za dobrodružstvím.

První den se nesl celý ve znamení cestování. Autobus nás vyzvedl u školy a v pondělí 13. června jsme se vydali na cestu. Projížděli jsme celkem pěti zeměmi, až jsme dorazili do Calais ve Francii, odkud jsme se vlakem skrz Eurotunel přepravili na druhou stranu kanálu. Součástí této cesty bylo i cestování v čase – nečekejte žádné sci-fi, šlo o obyčejný časový posun.

Kolem páté hodiny úterního rána už jsme dospávali probdělou noc na parkovišti na Greenwichi. Po desáté hodině jsme se přesunuli metrem ze stanice North Greenwich do Westminsteru. V srdci britské metropole následovala prohlídka Big Benu, Houses of Parliament a Westminsterského opatství. Dále jsme se prošli po Whitehall, navštívili Národní galerii na Trafalgarském náměstí, viděli Buckinghamský palác, a jelikož nás počasí obdařilo mimořádně horkým dnem, skryli jsme se do stínů stromů v Hyde Parku. Na závěr prvního dne jsme se po krátkém rozchodu v centru opět metrem vrátili zpátky na North Greenwich. Čekala nás první noc ze tří, které jsme všechny strávili v hostitelských rodinách.

Na druhý den jsme opustili hektický Londýn a vydali jsme se do Avebury a do Bathu. V prvním jmenovaném místě najdete právěké monumenty, jež jsou památkovou rezervací UNESCO, v Bathu se pak nachází vykopávky římských lázní a jejich muzeum (rovněž UNESCO), do kterého jsme se podívali.

Ve čtvrtek už nás čekala královská rezidence ve Windsoru, kde jsme absolvovali prohlídku venkovních částí hradu. Odpoledne jsme zamířili do Oxfordu, univerzitního města, kde jsme si prohlédli jeho centrum. Po nákupu v Oxfordu jsme se s ním rozloučili a vrátili se do hostitelských rodin.

Na pátek byl naplánovaný znovu Londýn, tentokrát návštěva Greenwiche včetně nultého poledníku. Z Greenwiche jsme se lodí přesunuli do centra. U Tower Bridge jsme vystoupili a zamířili do Toweru, bývalého sídla anglických králů a také nechvalně proslulého vězení. V Toweru jsou uloženy britské korunovační klenoty, které jsou veřejnosti vystavovány v přísně střežených vitrínách.

Po horkém dni jsme se rozloučili s centrem metropole a zamířili naposledy metrem na Greenwich. Dostali jsme volno na poslední nákupy na cestu a v pátek krátce před sedmou jsme opustili Londýn. Cestu jsme stihli v rekordním čase, druhý den už ve čtyři hodiny odpoledne stál náš autobus před Gymnáziem Jiřího Wolkera. Celý zájezd a cestu zpět provázela pohodová a uvolněná atmosféra. Doufejme, že i do budoucna se můžeme těšit na podobně zdařilé exkurze.

Karolína Příbylová, O4.A

Finsko

Ve dnech 24. - 30. dubna se skupina pěti našich studentů za doprovodu paní učitelky Hádrové a pana učitele Marka vydala v rámci programu Erasmus+ na výlet do Finska. Zde jsme byli ubytováni v menším městečku jménem Leppävirta. Společně s českou skupinou se zájezdu zúčastnili také studenti ze Španělska, Dánska a Finska.

Po příjezdu do Finska jsme jako první navštívili Helsinky. K našemu údivu první věc, kterou jsme ve Finsku viděli, byla restaurace Vltava, která podávala české pokrmy. Poté jsme se vydali po nejruznějších památkách Helsinek za doprovodu velice zajímavého výkladu pana učitele Marka. Zhruba v 11 hodin večer jsme po dlouhé

cestě hladoví a unavení dorazili společně se Španěly do Leppävirty, kde na nás už čekali dánští studenti.

Zbytek týdne jsme měli každý den podobnou rutinu. Po snídani jsme vyrazili do školy, kde jsme se seznamovali s místním školským systémem, poznávali jsme nové přátele a také se účastnili zajímavých workshopů a prezentací. Po obědě ve školní jídelně jsme jeli autobusem na plánované místo. Na místě bylo naším úkolem hlavně fotit. Každá skupina dostala seznam starých fotografií, které měla přefotit co nejpodobněji. Změny na fotkách jsme následně komentovali.

Mezi nejzajímavější lokace, které jsme navštívili, patří určitě město Kuopio, kde jsme měli možnost poznat Finsko na vlastní pěst, včetně velice upovídaných a hladových holubů. Další zajímavé místo se nachází přímo v centru Leppävirty a je jím ledová výstava slavné finské pohádky Muminci. Zde jsme si všichni užili spoustu zábavy na ledových atrakcích a také zakoupili většinu suvenýrů pro naše blízké. Dále jsme také navštívili průmyslovou oblast Sorsakoski nebo město Varkaus.

První střetnutí s místní kulturou ovšem nenastalo na výletě, ale právě u oběda, kdy jsme všichni Češi tázavě rýpali do zajímavé zeleninové polévky s těstovinami nebo do rybiho karbanátku, a u toho se podívovali, proč všichni okolo nás pijí litry a litry mléka ke každému soustu. Po téhle zkušenosti se naším nejlepším kamarádem stal místní obchod, který jsme navštěvovali každý den. Další střet kultur vznikl, když začalo sněžit. Mezitím co se Španělé radovali a stavěli svého prvního sněhuláka, Finové polemizovali nad tím, zda léto začalo už dnes nebo až příští týden.

Celý zájezd jsme poslední den zakončili tradičním finským jídlem a karaoke vystoupením každé skupiny. Za Česko jsme si s paní učitelkou Hádovou zazpívali „Být stále mlád“ od Karla Gotta.

Poté jsme se brzo ráno vydali na cestu zpátky domů. Tuhle dobou právě probíhá další ze zájezdů tohoto programu, a to pro změnu do Dánska.

Viktorie Kratochvílová, O6.A

Vídeň

Výlet do Vídně se uskutečnil 10. června. Ráno jsme se všichni shromáždili u školy, nikdo nechyběl. Po nastoupení do autobusu ale učitelé zjistili, že jeden z žáků nemá pas, takže jsme ještě museli chvíli počkat. V 7.20 jsme se úspěšně vydali na cestu. Ta se nám prodlužila kvůli koloně ve Vídni asi o 45 minut. Nakonec jsme úspěšně přijeli na místo v 11 hodin.

Naše první zastávka byla v Naturhistorisches museum – Přírodovědecké muzeum. Rozřadili jsme se do skupinek minimálně po 2 a rozhod byl 1 a půl hodiny. Byly zde výstavy o vykopávkách, minerálech, ale mě nejvíce zaujala výstava se zvířaty. Byly zde stovky vycpaných zvířat, kvízy o nich a interaktivní expozice. Některá zvířata se i hýbala. Součástí byla také velká socha dinosaura.

Po shromáždění jsme se vydali na velmi známou Mariahilfer StraÙe, kde jsme měli další rozhod, který trval 2 hodiny. Já jsem se byl podívat do centra Vídně a do nějakých obchodů a restaurací.

Poslední, co jsme stihli navštívit, byly památky. Jako první jsme šli k Parlamentu, ale bohužel jsme ho moc neviděli, protože právě prochází rekonstrukcí. Dále jsme se podívali na Wien Rathaus – radnici a na Burgtheater. Dále jsme zamířili k Hofburgu, což je sídlo prezidenta Alexandra van der Bellen a prošli jsme si jeho nádvoří. Poslední zastávkou byl Stephansdom – kostel sv. Štěpána na Stephansplatz – náměstí sv. Štěpána. Tam se chytali na noc kostelů, která proběhla v tento den.

Následovala už cesta jen krátká cesta na zastávku, kam pro nás přijel pan řidič, ale protože nám zbyl čas, tak jsme měli ještě dalších 15 minut volno.

Cesta domů byla pohodová, trvala asi 2 a půl hodiny. Jediné, co jsme na našem výletě nestihli, bylo Technisches museum – Technické muzeum kvůli koloně při příjezdu. Myslím si, že všichni jsme přijeli spokojení a výlet splnil očekávání.

Adam Fajkus, O3.B

Věneček

Náš Věneček se konal 20. května 2022. Vše začalo v šest hodin večer, kdy paní MgA. Martina Drmolová začala číst jména absolventů tanečních kurzů. Celkem nás tam stálo 64 párů.

Začali jsme polonézou. Po řádném nastoupení, které jsme dlouho trénovali, jsme zahájili tanec krásné ladné a poněkud komplexnější choreografie, která měla u diváků veliký úspěch.

Dále následoval tanec s rodiči, proto všichni absolventi pobídli své rodiče k tanci. Během čekání na taneční soutěž kapela spolu s úžasnou zpěvačkou zahrála několik písní, aby si mohli zatančit i ostatní.

Poté v devět hodin začala soutěž, do které se zapojilo celkem šestnáct párů a do velkého finále postoupilo nakonec sedm párů. Vystřídaly se zde skoro všechny tance, jako waltz, valčík, cha-cha, jive, polka a další. Naši soutěž nakonec po těsném finále ovládli tanečník Ondřej Borovec se svou partnerkou Veronikou Loebe.

Následovaly opět písně pro všechny diváky i účinkující. Náš večer se zakončil disko hudbou, na kterou netrsali pouze žáci, ale zapojili se i učitelé.

Michal Synek, O6.A

Rozhovory s absolventy GJW

a) Matylda Klosová

- univerzita a fakulta:
 - Filosofická fakulta Univerzita Karlovy
 - Fakulta sociálních věd Univerzita Karlovy
- obor: Psychologie + Sociologie a sociální politika

Jaké největší změny oproti gymnáziu můžou studenti na VŠ očekávat?

Myslím si, že přístup vysokých škol ke studentům je napříč Českou republikou různorodý. Osobně mám zkušenost se změnou přístupu ze strany vyučujících a také se změnou studijního režimu.

Změna přístupu ke studentům není dána pouze typickým oslovením „kolego“, ale také rovnějším přístupem ke studentům, kteří jsou bráni jako budoucí nástupci vyučujících ve vědecké sféře, a proto jsou naše myšlenky během přednášek vyslechnuty a je o nich diskutováno (čemuž napomáhá i 95minutová délka přednášek).

Změnu studijního režimu člověk pocítí nejen na oněch 95minutových přednáškách, kdy je potřeba udržet pozornost prakticky dvojnásobnou dobu, ale také v době odpolední, protože zvláště při studiu dvou škol musí člověk držet striktnější time management než při středoškolském studiu. Celkově jde o větší samostatnost a autonomii v nakládání s časem, což mi vyhovuje.

Jaké předměty, které se vyučují na GJW, při studiu nejčastěji využíváte?

Vzhledem k oborům, které jsem zvolila, jsem moc předmětů vyučovaných na GJW nepoužila. V ZSV jsme se někdy psychologie a sociologie lehce dotkli, ale bylo to velice odlišné oproti tomu, co se učím nyní. Překvapivě jsem asi zatím nejvíce využila matematiku, která je potřebná ke statistickému zpracování dat, ovšem většinu věcí si člověk musel po střední znova oprášit a leccos ze základů se doučit.

Jak moc se Vaše představy o studiu na vysoké škole lišily od reality?

Musím přiznat, že je pro mě nyní těžké vybavit si, jaké byly mé představy na střední škole, ale myslím, že se mi podařilo si realisticky představit změnu motivace při studiu na VŠ. V momentě, kdy člověk začne studovat obor, který ho baví a na který se téměř celé studium střední školy těšil, změní se i jeho přístup ke studiu samotnému a mnohé, dříve ne tolik oblíbené činnosti, jako je příprava do školy se změní v běžnou a někdy i „oddychovou“ a zábavnou část dne, která se člověku nepříčí.

Prozradíte nám průběh akademického roku na Vaší fakultě?

Univerzita Karlova je školou, která typicky začíná akademický rok nejpозději ze všech škol v ČR, což vám zaručí delší prázdniny o týden až dva a vaši brněnští, nebo olomoučtí vysokoškolští přátelé vám mohou závidět. Před začátkem akademického roku (většinou 1. října) studenti dostanou rozvrh povinných předmětů a následně probíhá “katederní online zapisovací boj” o povinné volitelné předměty. Štěstěna při mně většinou stála, a tak během semestru mohu chodit na řadu zajímavých předmětů. Zhruba v polovině ledna začíná zkouškové období, které trvá do druhé třetiny února. Když student neotálí, podaří se mu mít nějaké volno na konci zkouškového, pokud ne, tak v pátek končí zkouškové a v pondělí začíná letní semestr, který trvá do druhé třetiny května a pak přichází letní zkouškové, které trvá zhruba měsíc a následně 2 první týdny v září.

Doporučili byste našim studentům nějaký volitelný předmět/seminář, který by se jim v budoucnu mohl hodit?

Z volitelných předmětů mohu doporučit možnost učení různých jazyků, které je škoda nevyužít. Při nevyhraněném zájmu předmětů je dobré si volit semináře, které učí vyučující zapálení pro svůj obor, protože předávají svou vnitřní motivaci studentům, a to je

velice obdivuhodná a příjemná přidaná hodnota jakéhokoliv předmětu.

Pomohl Vám všeobecný přehled, který jste získali na gymnáziu, nebo by podle Vás pro Vaše vysokoškolské studium bylo lepší, kdybyste si v minulosti vybrali střední odbornou školu?

Pro mé studium je určitě lepší získat všeobecný přehled z gymnázia a také si osvojit systém přípravy a učení, který je na vysoké velice důležitý.

Nakolik Vám pomáhá, že naše gymnázium klade velký důraz na výuku angličtiny?

Myslím si, že náš gymnaziální ročník ještě nepocítil posílení výuky angličtiny, nebo jiných předmětů v angličtině a měli jsme pouze základní počet hodin. Pamatuji si, že jsme v té době trochu litovali svého věku, protože jsme také chtěli výuku jiných předmětů v angličtině, abychom se procvičili, ale byli jsme už v maturitním ročníku... ☺

b) Klára Pekařová

- univerzita a fakulta:
 - Lékařská fakulta Univerzity Palackého v Olomouci
- obor: Všeobecné lékařství

Jaké největší změny oproti gymnáziu můžou studenti na VŠ očekávat?

Na vysoké škole je naprostá většina úkonů včetně těch administrativních na studentovi. Nikdo nám neříká, dokdy a co musíme mít vyřízené, vše je vypsáno na informačních stránkách a pokud si informace odtud sami nezjistíme, můžeme pak mít zbytečně nepříjemnosti. To se týká i většiny aktivit nad rámec studia, pokud se

člověk aktivně nezajímá a nezjistí si, co všechno má za možnosti, často se o nich nedozví vůbec.

Pokyny jak postupovat jsou zveřejněny na webových stránkách a vše od zápisu rozvrhu, shánění studijních materiálů až po organizaci vlastního volného času je na studentovi samotném. Naštěstí pokud si nevíme rady, tak fungují vcelku dobře studijní oddělení, případně pomůžou kolegové a kamarádi z jiných ročníků. Výukový rozvrh si student většinou (krom lékařských fakult, kde je nějaký buď přidělený, nebo si lze vybrat z již předvytvořených) sestavuje sám, musí si dát pozor, aby si zapsal požadované předměty s dostatečným kreditovým ohodnocením. Příprava na zkoušky je také obvykle ponechána (krom toho že některé předměty mají průběžné zkoušení během roku) na studentovi, někdo preferuje průběžnou přípravu během semestru, někdo zas raději zapracuje více během zkouškového období. Ve výuce vám nikdo nebude diktovat, co si zapsat. Buď si poznámky uděláte, nebo neuděláte, každopádně znalosti po vás u zkoušky budou vyžadovat stejné, ať už výukové hodiny prospíte nebo se aktivně zapojujete. Také každý den v týdnu vypadá jinak. Komu vyhovuje začínat brzy a končit dříve, sestaví si rozvrh s ranními hodinami, kdo by chtěl mít volné pátky, bude muset setrvat ve škole déle předchozí čtyři dny. Povolené absence se různí, u nás na fakultě je to v každém předmětu nanejvýš 10 %.

Jaké předměty, které se vyučují na GJW, při studiu nejčastěji využíváte?

Během celého studia se hodí umět jazyky, hlavně angličtinu skrz lepší dostupnost informací v cizojazyčné literatuře a komunikaci se zahraničními kolegy. V prvním ročníku člověk využije i latinu, z té je zkouška, stejně jako z angličtiny nebo němčiny (záleží, jaký jazyk si student zvolí). Během prvního ročníku také člověk využije chemii, biochemii, biologii a fyziku, všechny tyto předměty, zaměřené medicínským směrem, se během prvního ročníku vyučují a zkouší. Ve vyšších ročnících pak příliš předmětů shodných se středoškolskými není. Ale vždy je dobré ovládat spisovnou češtinu, zvláště když po vás bude zprávy číst pacient nebo kolega.

Jak moc se Vaše představy o studiu na vysoké škole lišily od reality?

Díky Biologické olympiádě, Fluorescenční noci, Arachne, Otevřené vědě a dalším vzdělávacím akcím jsem byla v kontaktu s vysokoškolským prostředím již na střední škole a udělala jsem si poměrně dobrý obrázek, takže se moje představy od reality nelišily.

Prozradíte nám průběh akademického roku na Vaší fakultě?

Výuka začíná v polovině září. První tři roky probíhají jako na každé jiné vysoké škole - průběžná výuka všech teoretických předmětů daného semestru zaráz, která končí před/těsně po Vánocích. Během ledna pak probíhá zimní zkouškové období. Od února do konce května pokračuje výuka v letním semestru a po jejím konci v červnu letní zkouškové období. Od čtvrtého do šestého ročníku pak výuka probíhá v tzv. blocích a převážně na klinikách fakultní nemocnice.

Vždy se vyučuje jen jeden předmět (po různě dlouhou dobu dle náročnosti, některé trvají týden, některé dva týdny, některé měsíc), na jehož konci je zkouška a teprve potom začíná předmět další. Osobně mi tento způsob vyhovuje více, můžu se soustředit jen na jednu problematiku a snáze se mi organizuje příprava na zkoušky.

Každoročně je průběh akademického roku zveřejněn na webových stránkách fakulty s konkrétními daty.

Doporučili byste našim studentům nějaký volitelný předmět/seminář, který by se jim v budoucnu mohl hodit?

Pro lékařské fakulty určitě biologicko-chemický seminář, případně latinu a hodiny angličtiny/němčiny navíc.

Pomohl Vám všeobecný přehled, který jste získala na gymnáziu, nebo by podle Vás pro Vaše vysokoškolské studium bylo lepší, kdybyste si v minulosti vybrala střední odbornou školu?

Rozhodně mi všeobecný přehled pomohl a pomáhá do dneška. Ocenila bych zařazení i více "praktických informací do života", jako jsou práce s daněmi, základy ekonomiky, systém pojištění, prakticky využitelného práva a mnohem větší zapojení soft-skills do výuky, případně doporučuji si o těchto tématech něco zjistit už na střední škole, abyste mohli informace při nástupu na vysokou školu již jen aplikovat.

Nakolik Vám pomáhá, že naše gymnázium klade velký důraz na výuku angličtiny?

Moje studium probíhalo ještě s dřívější nižší dotací hodin angličtiny. Myslím, že angličtina je dnes základ, kterým by měl být adekvátně vybaven každý absolvent (nejen) gymnázia.

Karolína Příbylová, O4.A

Kulturní rubrika

Filmy

Thor: Láska a hrom

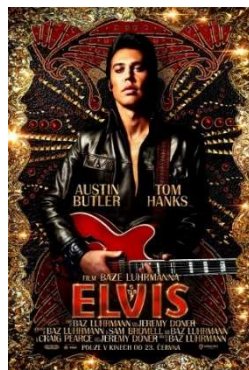
Další marvelovka je konečně tady. Jedná se o čtvrtý sólový snímek superhrdiny Thora. Thor se tentokrát nachází na své nejtěžší životní cestě – k nalezení vnitřního míru. Jeho cestu za odpočinkem však přeruší galaktický zabiják Gorr the God Butcher, který usiluje o zánik bohů. Thor požádá Valkýru, Korga a svou ex-přítelkyni Jane Foster, která – k Thorovu překvapení – ovládá mocné kladivo Mjólnir stejně jako mocný Thor. Společně se vydávají na vesmírné dobrodružství, aby odhalili tajemství Gorra a zastavili ho dříve, než bude pozdě.

Film bude v kinech od 8. července 2022.

Elvis

Film Baze Luhrmanna *Elvis* o životě a hudbě Elvise Presleyho z pohledu jeho komplikovaného vztahu s tajemným manažerem, plukovníkem Tomem Parkerem. Příběh se zabývá složitou dynamikou mezi Presleym a Parkerem, která trvá více než 20 let, od Presleyho vzestupu ke slávě až po jeho nebyvalou slávu, na pozadí vyvíjející se kulturní krajiny a ztráty nevinnosti v Americe. Premiéra tohoto filmu je naplánovaná na 24. června 2022.

Seriály

Stranger things (čtvrtá série)

Pokračování jednoho z nejúspěšnějších a nejděsivějších seriálů je tady. Čeká nás nová porce hrůz, děsivých vzpomínek a taky úplně nové nebezpečí, ze kterého tuhne krev v žilách. Tato série je rozdělená na dvě části. První část vyšla 27. května a druhá část vyjde 1. července.

Umbrella academy (třetí série)

Komediální seriál plný akce pojednává o rozpadlé skupině superhrdínů, která se po smrti svého adoptivního otce, sjednotí, aby vyřešila tajemství jeho smrti. Poslední část skončila tak, že tým z The Umbrella Academy sice zachránil svět před zničením, ale když se vrátil do současnosti, jeho členové se dočkali překvapení. Tím, že změnili minulost, totiž přímo ovlivnili i budoucnost, která je nyní úplně jiná, než jakou si ji pamatují. Namísto The Umbrella Academy funguje Sparrow Academy. Třetí část tohoto seriálu vychází 22. června 2022.

Knížky

Cesta za štěstím – Jenn Bennettová

Ideální romantická knížka na léto, která vypráví o začínající fotografce Josie, která strávila polovinu života tím, že se s mámou stěhovaly z jednoho města do druhého. Když se vrátí po dlouhých letech do svého rodiště, historického města v Nové Anglii, aby se tam postaraly o chod rodinného knihkupectví. Sní o životě na opačném pobřeží a má plán, jak se tam dostat. Neplánovala ovšem to, že se setká s místním rebelem se špatnou pověstí Luckym Karrasem...

Knížka vyšla 18. 4. 2022.

Naše zakázané vášně – Chloe Gong

Strhující fantasy knížka plná napětí a dobrodružství, která by neměla nikoho minout. Píše se rok 1926, Šanghaj. Krvavý konflikt mezi dvěma gangy barví ulice do ruda a město se nachází v zoufalém víru chaosu. V srdci všeho stojí osmnáctiletá Juliette Caiová, která se vrátila, aby převzala svou roli hrdé dědičky Šarlatového gangu – sítě zločinců. Jejich jedinými soky jsou členové znepřáteleného gangu Bílé květy. Za každým pohybem rivalů stojí dědic Květů Roma Montagov. Ale když zločinci na obou stranách barikády začnou vykazovat známky nevyrovnanosti, která se stupňuje až do chvíle, kdy si vyrvou vlastní hrdlo, lidé si začnou šeptat. O nákaze. Šílenství. Monstru. A protože mrtví přibývají, Juliette a Roma musí odložit zbraně a spolupracovat. Protože jestli se jim nepodaří tenhle zmatek zastavit, nebude už žádné město, kterému by mohli vládnout. Knížka vyšla 13. června 2022.

Hudba

Harry's House – Harry Styles

Harry's House je třetí studiové album anglického zpěváka a skladatele Harryho Stylese, vydané 20. května 2022. Jeho první dvě alba (Harry Styles a Fine Line) se v USA dostala na první příčku hitparády Billboard. Hudebně je Harry's House pop -funk, pop rock, synth-pop a R&B album. Takže si každý z 13 písniček najde tu svoji nejoblíbenější. Toto album je perfektní pro letní poslouchání.

Odetta Anna Ambrož O5.A

(zdroje: csfd.cz, netflix.com, wikipedia.org, albatrosmedia.cz, amazon.com)

Historická rubrika

Konec 2. světové války v Evropě, Pražské povstání

V rámci druhé světové války jsme se naposled věnovali Mnichovské dohodě a počátku nacistické okupace. Tentokrát se zaměříme na konec války v Evropě, její osvobození, a samozřejmě se také vrátíme k domácím událostem.

Průběh války

Nejprve si ale stručně popíšeme průběh druhé světové války. Poté, co k nacistickému Německu bylo připojeno Rakousko, české pohraničí a následně i zbytek českých zemí, Hitler nařídil útok na Polsko. V reakci na něj vyhlásila Francie s Velkou Británií Německu válku. Po pomoci Sovětského svazu se Německu podařilo Polsko ovládnout a poražená země byla rozdělena – tzv. čtvrté dělení Polska. Následovala německá expanze po celé Evropě – nacistický stát si postupně podmanil většinu Evropy. V letecké bitvě o Británii však mělo převahu britské RAF. Německo zahájilo i invazi do SSSR. Po jejím odražení se Sověti přidali na stranu Spojenců.

Osvobození Evropy

Demarkační čára v Evropě a poválečné rozdělení sfér vlivu SSSR a západních mocností (zdroj: Wikimedia Commons)

Že Německo válku nemůže vyhrát, bylo jasné snad už od nezdařené invaze do SSSR. V červnu 1941 na něj Německo zaútočilo. Hitler počítal s bleskovou válkou, tudíž nedal svým vojákům potřebné vybavení na zimu, což se mu později vymstilo. Očekával, že blesková válka se SSSR potrvá zhruba šest týdnů. Až do podzimu se Němcům tato strategie víceméně dařila. V září 1941 oblehla nacistická vojska Leningrad. Jeho blokáda trvala až do ledna 1944, ale dobýt se ho nikdy nepodařilo.

Německá vojska však nepostupovala pouze severem na Leningrad. Bitvy u Stalingradu a u Kursku (největší tanková bitva v dějinách) představovala zásadní obrat. Rudá armáda po nich začala postupně osvobozovat své území, dostala se až do Polska a pobaltských států. Později dorazila i do Rumunska, Bulharska, Maďarska a na Slovensko. Ve všech z těchto států vypukla ke konci války povstání. Během toho varšavského zemřelo na 225 tisíc lidí.

Mezitím, co se Sovětský svaz vypořádával s Německem z východu, ze západu se přidal také zbytek Spojenců. Z jihu udeřila spojenecká vojska na Itálii, hlavního Hitlerova evropského spojence, a také jih Francie. 6. června 1944 proběhlo úspěšné vylodění v Normandii, neboli operace Overlord – největší námořní operace v dějinách. Na pěti plážích se pod vedením generála Eisenhowera vylodilo přes 156 000 vojáků. Prolomili německý Atlantický val a zahájili osvobozování západní Evropy. Zastavili se u demarkační čáry, která vedla skrz Německo, Československo a Rakousko (viz mapa). Osvobozování Evropy bylo završeno podepsáním německé kapitulace a koncem války 8. května 1945.

Osvobození Československa

V protektorátu byste v dobovém tisku mohli dozvědět ledacos, ale jak se Německu „daří“ ve válce už by vám jaksí zatajili. I přestože se nacisté snažili jako o závod propagandou přebít informace zvenčí, k lidem se ty pravdivé přesto dostaly. Věděli, že Německo bude ve válce zanedlouho poraženo, a tak, aby se tomu stalo co nejdříve, znovu u nás od roku 1944 odbojová činnost. Jeden příklad za všechny: i přesto, že k tomu u nás nebyly přímo stvořené podmínky, fungovala tu řada partyzánských oddílů.

Je všeobecně známo, že většina tehdejší ČSR byla osvobozená Sověty – včetně Slovenska, kde v srpnu 1944 vypuklo povstání proti tamnímu fašistickému režimu. K Rudé armádě se připojil i 1. československý armádní sbor. Společně naplánovali akci známou jako karpatsko-dukelskou operaci. Stálo to však ještě několik týdnů úporných bojů, než 6. října 1944 vstoupili na naše území. Během dubna 1945 byla osvobozena z jihu Bratislava a Brno, ze severu Ostrava. Dne 9. května, tedy už den po konci války, sovětská vojska dojela do Prahy. A nejen tam vypuklo na počátku května povstání

(více dále v článku). Povstání českého lidu začalo 1. května v Přerově. Byla to reakce na zprávu o Hitlerově sebevraždě.

Jak už bylo zmíněno dříve, Čechami procházela demarkační linie, konkrétně městy Karlovy Vary, Plzeň a České Budějovice. Oblast západně od nich tak osvobodila americká armáda v čele s generálem Pattonem.

Pražské povstání

Povstání v hlavním městě začalo oproti zbytku republiky až 5. května. Ten den ráno začal dav nadšený z porážky Německa na obzoru strhávat dvojjazyčné cedule z budov (za protektorátu bylo vše vydáváno zároveň v němčině a v češtině). Stalo se tak díky rozhodnutí protektorátní vlády z 4. května, které povinnou dvojjazyčnost odvolávalo. Němečtí vojáci však o vyhlášce nevěděli, tudíž se začaly množit incidenty.

V ulicích se čím dál častěji ozývaly výstřely jak z německých, tak z příliš nečetných českých zbraní. Z celé události se postupně ze spontánních šarvátek vyvinula organizovaná akce. Do čela povstání se postavila Česká národní rada (nejvyšší odbojový orgán působící ke konci války).

První prudká přestřelka se strhla u budovy rozhlasu na Vinohradské třídě krátce po poledni prvního dne povstání. Povstalci strategické místo uhájili a prostřednictvím rozhlasového vysílání pak organizovali další průběh povstání. Do večera bylo v ulicích už na 30 000 lidí. Obležena zůstala také ústřední pošta v Jindřišské ulici. Zde povstalci využili potrubní poštu a posílali jí zásoby pro své spolubojovníky po celé Praze.

V noci v ulicích začaly růst tisíce barikád. Povstalci se připravovali na opětovný útok německé armády. Proti nim byly vyslány záložní jednotky Waffen SS. Útok se teď na hlavní město valil hned ze tří světových stran. Sovětská vojska byla pořád poměrně daleko. Generál Patton sice nabídl pomoc amerických vojsk, ale z důvodu nemožného posunutí demarkační linie, za kterou se Praha nacházela, to nešlo. Němci se zatím probíjeli víc a víc do centra města. Budova Staroměstské radnice to „odskákala“ tak, že celé její novogotické křídlo vyhořelo a po válce muselo být strženo.

Dne 7. května podepsalo Německo v Remeši bezpodmínečnou kapitulaci. Měla vstoupit v platnost hodinu před půlnocí 8. května. Česká národní rada se tuto zprávu dozvěděla v rozhlase a zahájila jednání s německými jednotkami okupujícími Prahu. V 16 hodin byl konečně podepsán protokol o německé kapitulaci, však s významnými ústupky Němcům, a bylo jim dovoleno volně Prahu opustit.

Nad ránem 9. května do Prahy dorazila Rudá armáda. Přestože byla Pražany nadšeně vítána, nejednalo se ale o osvobození, neboť v Praze mír zavládl podepsáním německé kapitulace. V Československu po 6 letech konečně znovu zavládla demokracie. Ta ale neměla dlouhého trvání – za tři roky se už zase mělo všechno změnit...

Karolína Příbylová, O4.A

Atentát na Heydricha

Dne 27. května si připomínáme dokončení operace Anthropoid a spáchání úspěšného atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Jak operace probíhala, kdo za ní stál a co to znamenalo pro nacistické Německo, protektorát Čechy a Morava a pro osvobození Československa?

Plánování

První akce spojené s atentátem na Heydricha proběhly v Londýně 3. října 1941, na poradě československých zpravodajců. Hlavní myšlenka atentátu byla odpověď na situaci stanného práva¹ v okupované vlasti a také jako postavení se kritice za pasivitu českého národa. Cílem se stal zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich a jeho státní tajemník Karl Hermann Frank, který byl avšak ze seznamu cílů vyškrtnut. Útok byl symbolicky stanoven na 28. říjen – den vzniku Československa.

Operace dostala krycí jméno Anthropoid a měla být provedena prostřednictvím dvou vojáků, kteří by byli v civilním oblečení vysazeni padákem na okupovaném území. Byli vybráni dva vojáci – Josef Gabčík a Karel Svoboda. Oba byli vysláni na doplňující výcvik pod dohledem britských instruktorů, při kterém se avšak

zleva: Jan Kubiš, Jozef Gabčík

Svoboda zranil a nebyl schopen výcvik dokončit. Na jeho místo byl tedy, na Gabčíkovo doporučení, dosazen rotmistr Jan Kubiš. Kvůli technickým potížím byla akce přesunuta až na noc z 28. prosince na 29. prosinec 1941. Stejným letounem byly vysazeny i jednotky

¹ stanné právo = mimořádné opatření, které může ve výjimečných případech omezovat občanská práva

operace Silver A a Silver B, které měli za úkol obnovit radiové spojení s domácím odbojem.

Při plánování úkolu operace Anthropoid bylo zvažováno několik možností, jako například zaútočení na zastupující říšského protektora poblíž jeho sídla v Panenských Březanech, ten byl ale kvůli zvýšené ochraně zamítnut. Nakonec byl vybrán plán následující: zneškodnit Reinharda Heydricha v jeho otevřeném automobilu v místě, kde musí výrazně přibrzdit. Průzkumem oblasti byla vybrána zatáčka u Vychovatelny v Praze-Libni. Výhodou tohoto místa byla také velká vzdálenost od policejních složek a stanic gestapa.

Průběh atentátu

Dne 27. května 1942, několik málo minut po jedenácté hodině, byl vůz s cílem atentátu a jeho osobním strážcem Johannesem Kleinem, nucen zpomalit v ostré zatáčce. Situace byla zkomplikovaná projíždějící tramvají, které ale Gabčík využil. Jeho úkolem bylo zastřelit Reinharda Heydricha z bezprostřední blízkosti britským samopalem Sten MK II. Ten se ale v nejhorší chvíli zasekl. Jeho duchapřítomný kolega našťastí zareagoval a na auto hodil speciálně upravený, dříve protitankový granát, jehož výbuch nejen zasáhl cíl, ale i vysklil okna projíždějící tramvaje. Střepiny granátu zasáhli Heydricha do pravého boku, Jan Kubiš byl granátem lehce poraněn v oblasti obličeje.

Reinhard Heydrich

Po výbuchu se oba parašutisté snažili pokračovat ve střelbě z příručních zbraní, z taktéž britských pistolí Colt. Po chvíli střelby se oba vojáci dali na útěk. Po prchajícím raněném Kubišovi se napřed rozběhl Heydrich, když ale zjistil, že v pistoli nemá zásobník, jeho místa se ujal jeho osobní strážce a řidič Klein, kterého ale Kubiš

postřelil do nohy a po krátkém zmateném úprku se dostal z místa atentátu do bezpečí.

Heydrich byl kolem 11 hodiny převezen do Fakultní nemocnice Na Bulovce. Tak mu byla diagnostikována zlomenina žebra, protržení bránice a poškození sleziny. Dne 3. června upadl do kómatu a o den později zemřel s největší pravděpodobností na celkovou sepsi organismu.

Po atentátu

Skupina se měla ukrývat v pravoslavném kostele Cyrila a Metoděje v Resslově ulici jen krátce, jelikož byl domluven řidič pohřebního vozu, který je měl z města vyvézt. Tento krok však již nešlo uskutečnit. Jeden voják z dalšího parašutistického výsadku se stal konfidentem² gestapa a celý plán útěku vyrazil. Jednalo se o Karla Čurdu. Kostel byl obklíčen dne 18. června 1942 několika stovkami příslušníků SS, gestapa a hasičské posádky.

Parašutisté se rozdělili na dvě skupiny. V horní části kostela se nacházel Opálka, Bublík a Kubiš. V kryptě kostela bojoval Gabčík, Hrubý, Valčík a Švarc. Boj v horních částech budovy trval přes dvě hodiny. Bublík a Opálka si stihli vzít vlastní život, Kubiš zemřel cestou v sanitce. Když se nacisti dostali do první poloviny kostela, začal boj v kryptě. Příslušníci SS se snažili odboj porazit slzným, plynem, příručními granáty a požárními hadicemi, kterými se snažili sklepení vytopit. Po statečném boji se ani druhá polovina skupina neubránila jistému konci. Kvůli nedostatku munice si byli nuceni vzít život, jako jejich druhové.

² konfident = tajný spolupracovník policie

Důsledky

Smrt Reinharda Heydricha se dočkala obrovských následků, během kterých nacistický režim ještě zesílil. Tento stav se nazývá heydrichiáda.

Již 28. května začali nacisti masivně popravovat lidi, kteří údajně atentát schvalovali. Celkově jich bylo zabito asi 2 tisíce. Byly vypáleny obce Ležáky a Lidice, kde se měli parašutisté dříve ukrývat. Zároveň však jako reakci na úspěšný atentát Británie odvolala Mnichovskou dohodu a přislíbila poválečnou obnovu Československa.

Jakub Havel, O3.B

Historický kvíz

V našem kvízu si budete moci prověřit všechny znalosti, které jste získali při čtení našich článků z historické rubriky v průběhu celého školního roku.

Kvíz najdete po kliknutí na tento odkaz: bit.ly/3b5SlhT, případně po naskenování QR kódu níže:

Jakub Havel, O3.B a Karolína Příbylová, O4.A

Příběh na pokračování

Sami doma

Minule jste četli: *Zatímco Margaretina indentita zůstává i nadále skrytá, v ulici, ve které zvířata bydlí, je vykraden dům v bezprostředním sousedství. Hlavní podezření padá samozřejmě na Margaret. Ta po podivném telefonátu zmizí a Lily, Bill a Sissinka čas využijí k zabezpečení domu – nastraží všude v přízemí řadu pastí, které zlodějům snad překazí cokoli odcizit. Jsou si ale jistí, že mají se svou teorií pravdu?*

Hodiny jsme přežívali v naprostém napětí. Margaret byla pryč už celý den a policejní jednotky, které předtím vyšetřovaly krádež v sousedním domě, už místo činu také opustily. I přesto, že jsme byli na případné vloupání důkladně připraveni, nemohli jsme se zbavit dojmu, že něco v osudnou chvíli selže a náš plán ztroskotá.

„Pojďme se přeci trochu rozptýlit,“ nemohla už celodenní napjatou atmosféru vydržet Sissinka a pokoušela se ji trochu odlehčit. Bylo kolem půl deváté večer a slunce se právě schovávalo za domy přes ulici.

„Za chvíli je tma, musíme hlídat o to obezřetněji,“ nesouhlasil Bill.

„Bill má pravdu,“ zastala jsem se ho. „Nezapomínej, že je s nimi nejspíš Margaret, a ta je dovnitř může pustit kdykoli, aniž by to někomu bylo podezřelé.“

„Jak myslíte,“ pokrčila rameny Sissinka a vrátila se na své stanoviště u okna na předzahradu.

O necelou hodinu později jsme byli zahalení v naprosté tmě. Nebylo rozumné rozsvěcovat, aby se zloději snadněji chytili do pastí.

Uplynula další hodná chvíle a zrovna, když se mi začaly klížit oči, Sissinka už to nevydržela.

„No tak, přeci tu nebudeme jen tak sedět,“ doléhala na nás. „Co si něco zahrát? Třeba slovní fotbal? Já začnu,“ nečekala na naši odpověď. „Zvon,“ ujala se prvního výkopu. Řada přišla na Billa.

„Návnada. Lily?“ Chvilí jsem nereagovala. V jednom kuse mi totiž únavou padala víčka. „Lily?“ zaslechla jsem Sissinčin hlas z temného rohu obývacího pokoje.

„Jo, pořád,“ vzdychla jsem unaveně. „Agent.“ „Tvar.“ „Radit.“ „Tvář.“ „Řádek.“ „Krejcar.“ Rána. A dost hlasitá. Všichni tři jsme sebou trhli.

„To muselo být zvenku,“ hlesl Bill a neslyšně se vydal ke dveřím na zahradu. Se Sissinkou jsme ho nenápadně následovaly. A to, co jsme viděli, nám vyrazilo dech.

Přes plot ze sousední zahrady přelézaly dvě siluety v rozevlátých kabátech. Nebylo jim vůbec vidět do tváří. Jeden z vetřelců stále napůl visel na plotě, zatímco druhý se rozvaloval na břiše pod ním a třel si čelo. Nejspíš se o něčem bavili, ale vůbec jsme neslyšeli o čem.

„Na místa, rychle!“ popohnal nás Bill. Sissinka se urychleně přesunula k oknu do předzahrady a zajela za gauč, aby ji zloději kvůli jejímu bílému kožíšku ve tmě nezapozorovali. Já jsem zaujala pozici v kuchyni a Bill zmizel v předsíni. Lehl si na zem a předstíral, že zrovna o něčem sní.

Přimáčkla jsem se k lince tak, abych pořád zůstala v úkrytu, a zároveň dobře viděla na zloděje. Ten, co před chvílí seděl na plotě, už stál u záhonu, kam dopadl jeho kumpán. Skláněl se nad ním a očividně byl dost rozčilený. Hbitě se rozhlédl kolem, jestli je kvůli skučení druhého zloděje někdo nezaregistroval. Najednou jsem si všimla dlouhého pramenu vlasů, který lupiči při prudkém pohybu vyklouzl zpod kapuce. Zježily se mi všechny chloupky. Margaret?

Tajemná dáma pomohla druhému zloději na nohy. Zašli za dům a já je ztratila z očí. Uviděla jsem ale, co zloděje zranilo – u záhonu, do kterého spadl, se povalovaly hrábě a rýč. Nejspíš přelézal plot nešikovně.

Ozvala se další rána. Tentokrát spíš jakoby něco prasklo, nebo ruplo. Bill v předsíni leknutím otevřel oči a změřil pohledem domovní dveře. Právě od nich hluk vycházel. Došlo mi, co se děje. Zloději právě páčí zámek. Ve tmě jsem viděla, jak se Bill natáhl pro zbraň. Nic krvavého, a přesto chytrého – jednoduše jsme nalili dezinfekci do vodních pistolí, které jsme našli v kůlně.

Dveře konečně povolily a mě polilo horko. Zloději se tiše bavili.

„Jdi do patra, já pročešu přízemí a podívám se do mrazáku,“ šeptal jeden z nich ženským hlasem. Sotva jsem zvládla rozlišit slova, natož pak abych poznala, jestli hlas skutečně patří Margaret. Zloději pořád stáli na prahu.

„Proč?“ nechápal druhý zloděj. Skoro jsem až cítila, jak jeho „kolegyně“ obrátila oči v sloup.

„Protože jsi nemehlo a málem ses přizabil, už když jsme přelézali plot,“ odsekla mu tajemná žena. „Třeba tam najdu něco, čím to zchla...ááááá!“

A jsou vevnitř, dovítí se. Přesně podle mého očekávání zlodějka šlápla na rohožku, pod kterou jsme nastražili hliněné kuličky na hraní. A vyšlo to – nezvaná návštěvnice se po nich svezla jako po namydlené podlaze.

„Šéfová!“ lekl se druhý zloděj a naprosto bezmyšlenkovitě se lupičce vydal na pomoc, tudíž se pochopitelně sklouzl po kuličkách a rozplácl se jak široký, tak dlouhý.

„Ty jsi vážně nemehlo, Horáci“ sprážila Horáce šéfová. Začala se opatrně zvedat na zem, u čehož málem šlápla na Billa, který jejímu chodidlu hbitě uhnul. Byl stále zázrak, že si ho zloději nevšimli.

V tu ránu Bill zmáčkl vypínač v předsíni. Dal nám tím se Sissinkou signál, abychom osvětlily zbytek přízemí. Hbitě jsem se natáhla na tlačítko kousek nad kuchyňskou linkou a se Sissinkou jsme rozsvítily i v obýváku. Zloději sebou vyděšeně trhli.

„Šéfová, je tu nějaký pes,“ poukázal na zjevnou skutečnost Horác. Reakce šéfové nám do karet nemohla hrát líp.

„Tak ho zpacifikuj, ať nepřekáží,“ mávla nad tím rukou. Tedy jen obrazně – ve skutečnosti syčela bolestí a držela se za záda, jak na ně před chvílí tvrdě dopadla na podlahu.

Zloděj se nacvičeným pohybem napřáhl po Billovi, ale ten se nenechal. Natáhl tlapku s vodní pistolí a pokropil oběma zlodějům dezinfekcí celý obličej. Šéfová bolestivě zakvílela a rozběhla se do kuchyně. Přitom nám poprvé ukázala svou tvář a, nebudu lhát, málem jsem se nehla šokem. Běžela k nám naprosto neznámá žena, žádná Margaret. Kdo je pak ona?

Na tyto úvahy ale momentálně nebyl čas. Šéfová s obličejem v dlaních a pevně zavřenýma očima vběhla do obýváku, kde sebou opět plácla na podlahu díky olejové kaluži. Což byla pochopitelně taky naše práce. Musela jsem už být připravená. Za chvíli půjdu do akce.

Šéfová už ani nestíhala křičet překvapením. Olejová kaluž ji nejen povalila na zem, ale taky se po ní sklouzla jako na bruslích, až nohou vrazila do gauče. Během několika vteřin zmáčkla podpatkem páčku přípevněnou na gauči. Páčka vysunula ke stropu dlouhou tyč, která stlačila silné nůžky, a ty zase přestřihly provaz, na němž byla uvázaná kovová žehlička, která se zlodějce rozplácla o hlavu. Šéfová křičela bolestí jako pomínutá. A pak přišla řada na mě. Švihla jsem po ní velkou pánev a zhoupla jsem se po provaze visícím ze stropu jako Tarzan. Tím jsem se dostala až k prknu rovněž visícímu ze stropu a jak jsem do něj vší silou kopl, převážilo se a elegantním obloukem ji jako kyvadlo hodin srazilo na koberec. Pohotově k ní přiskočila Sissinka a s mojí pomocí jsme do něj šéfovou společně zabalily. Poté, co jsme tak učinily, jsme ještě pevně smotaný koberec pojistily provazem. Bill v předsíni byl už taky hotový – z jeho kobercové role čouhala hlava zloděje obalená lepidlem a peřím, což byly hlavní složky „schodové“ pasti. Zloděj šlápl na třetí schod a převrhl tak na sebe kýbl plný lepidla. Bill na něj vysypal rozříznutou peřinu a pak ho podobným prknem, kterým jsem vyřídila já šéfovou, srazil dolů ze schodů.

Sissinka si najednou málem zakryla ústa vyděšením. „Lily, honem zaběhni do kuchyně a dones miskou vody,“ poslala mě. Šéfová měla úplně zarudlá víčka, jak její oči zasáhla Billem vyšpláchnutá dezinfekce. Bez váhání jsem se vydala do kuchyně.

„Ani hnout!“ Ve mně by se v ten moment krve nedořezal. Tak přeci jen se tu ukázala.

„Ruce vzhůru a pomalu se otočte na mě,“ poručil nám přísný hlas. Udělala jsem, to co po nás chtěl. Ve dveřích stála Margaret v tom stejném tmavém kabátě, ve kterém se u nás kdysi poprvé objevila, a mířila na mě svou naleštěnou pistolí. Ano. Tou samou, o kterou jsme ji viděli pečovat, když u nás poprvé přespávala.

Z Margaretina urputného výrazu se vyklubal pyšný úsměv. Dávno jsem netušila, co si mám myslet, ale teď jsem v hlavě měla naprostý zmatek.

„Výborně,“ pochválila nás. Sissinka ji pozorovala s otevřenou pusou. Bill kulil šokovaně oči, dív se mu nevykutálely na podlahu.

Margaret si přehodila pistolí do levé ruky a pravou zašmátrala v kabátě. Vytáhla z něj nějakou kartičku a vydala se ke zloději, kterého zneškodnil Bill. Kartičku mu chvíli krátce, ale důrazně podržela u očí. Zloděj jenom zalapal po dechu.

„Jste zatčeni,“ oznámila lupičské dvojici. „Posily jsou již na cestě.“

Margaret ukázala svoji průkazku i šéfové, která se už trochu rozkoukala a s opuchlými očima se tvářila, jako by právě rozkousla citron.

„Margaret,“ procedila našťavaně skrz zuby. Margaret se mírně zarazila.

„Isabello,“ odpověděla lupičce váhavě. A nová otázka byla na světě.

„Myslíš si, že jsem zapomněla?“ vrčela dál Isabella. Ale na co?

Margaret se rozhodla ji ignorovat. Odvrátila se od Isabelly, sundala si kabát a posadila se do křesla, až to skoro vypadalo, že se vrátila domů po dlouhém náročném dni. Z kapsy kalhot vytáhla telefon a vytočila jakési číslo. Bylo to poprvé, co u nás telefonovala, aniž by se zamkla v koupelně. Člověk na druhé straně linky hovor zvedl téměř okamžitě.

„Pachatelé chyceni, případ je uzavřen,“ hlásila mu Margaret a bylo na ní celkem vidět, že se raduje z vítězství. Ale my jsme toho stále dost nechápali.

Nenápadným mávnutím tlapky jsem vyzvala Billa a Sissinku, aby mě následovali. Prošli jsme kolem stále šokovaného Horáce v koberci, kterému se do vlasů vsáklo lepidlo promíchané s jemným chmýřím z peřiny, kterou na něj vysypal Bill. Nepěkný pohled.

„Taky vám to nedává smysl?“ kroutil hlavou Bill, očividně stále vyveden z míry zjištěním, že Margaret nikdy nebyla záporák. A taky tím, co se seběhlo mezi naší hlídačkou a Isabellou.

„Vlastně dává,“ opáčila jsem. „Margaret vytopila chatu tvých páníčků proto, aby mohla u nás zůstat, a to dělala proto, aby mohla vyšetřovat. A my jsme jí nezávisle na ní vlastně pomohli, i když jsme táhli v podstatě proti ní.“

„A co to její mizení mnohdy na celé dny?“ stál si za svým Bill. I na to jsem měla vysvětlení.

„Agenti nepracují jenom v terénu. Nejspíš je zaměstnaná v nějaké agentuře. A tam pochopitelně jezdí i do práce.“

Bill se na chvíli nedůvěřivě zamyslel. Nakonec si přeci ještě na něco vzpomněl.

„A jak vysvětlíš ty její hovory v koupelně? Přeci nebylo potřeba se před námi barikádovat,“ namítal.

„Třeba jako jediný člověk zjistila, že jim vlastně rozumíme,“ usmála jsem se tajemně a Bill pobaveně pokrčil rameny.

Chvíli jsme jen tak stáli venku a mě hlavou vrtala jen jedna věc: co se stalo mezi Margaret a Isabellou. Rozhodla jsem se smířit s tím, že to zcela určitě nebude Isabellin první záznam v trestním rejstříku a že ji Margaret možná už dřív dostala do vězení. Dumala jsem nad tím, než celou ulici zbarvily do modro-červena policejní majáčky. Uklidili jsme se do povzdálí, abychom nepřekáželi a zároveň na celou scénu viděli. Margaret vyšla před dům a krátce o všem policisty informovala. Sama pak zůstala na předzahradě ještě s jedním starším mužem.

„Dobrá práce, agentko,“ pochválil ji a následoval policii dovnitř. Margaret poděkovala a pohledem si našla nás tři. Obdařila nás tajemným úsměvem a vydala se za svým nadřízeným.

„Co se to tu děje?“ Za námi se ozval povědomý hlas. Otočila jsem se a poskočilo mi srdíčko. Páníčci se vrátili z dovolené! Úplně jsem na ně za celou tu dobu zapomněla.

Policejních vozů si všimla i panička, která právě vyběhla z auta. Nikdy bych neřekla, že svoje páníčky tak ráda uvidím. Za ruku se jí vyděšeně držela dvojčata Růženka a Martínek a se zájmem sledovali, jak policie vyvádí z domu v poutech vzteklou Isabellu a Horáce a usazuje je do auta. Z domu jako poslední vyšla i Margaret, už zpátky oblečená ve svém kabátě. Chvíli za

chůze sledovala konec policejního zásahu a potom došla až k Billovým pánickům.

„Dobrý večer,“ pozdravila je a z kapsy kabátu něco vylovila. „Vracím klíče,“ řekla a vtiskla Billovu pánickovi do ruky tenký svazek klíčů. Páníček nevycházel z údivu.

„To vy jste ta hlídačka?“ divil se. Margaret pokrčila rameny.

„Už to tak vypadá,“ pousmála se. „A taky vyšetřovatelka. Moc děkuji, že jsem u vás mohla zůstat. Rovněž se omlouvám za ty povodně. Všechny škody vám budou mou agenturou nahrazeny,“ vysvětlila pánickům stručně a ti stáli jako opáření. „Snad se ještě někdy uvidíme,“ potřásla pánickům rukou a její slova doprovodilo zablikání majáčků, jak policie odvážela Isabellu s jejím věčně neschopným poskokem Horácem.

Margaret už byla na odchodu, když si na něco ještě vzpomněla. „Ještě bych málem zapomněla – hlavně důkladně odměňte své mazlíčky. Ty jejich pasti by nevymysleli ani naši kolegové z bezpečnostního oddělení. Bez Lily, Sissinky a Billa bychom se v tomto případě plácali ještě hodně dlouho,“ pohladila nás tři po hlavě a potom se vydala k autu.

„Tak vidíte, že jsem měla pravdu,“ ušklíbla jsem se spiklenecky na Billa a Sissinku.

„Jako vždycky,“ mrkla na mě moje kamarádka.

Paníčka mě láskyplně zvedla do náruče a začala mě drbat za krkem. Až teď se ve mně projevila veškerá únava nahromaděná za celý vysilující den. Co za den, za celou dobu co tu Margaret byla.

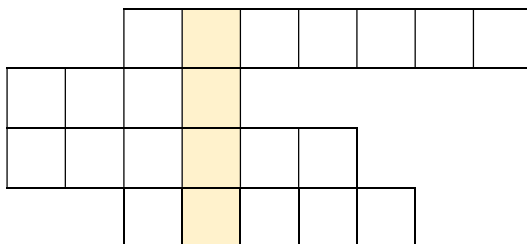
Jenže Margaret teď odjížděla. Naposled nám zamávala a potom vklouzla do svého černého auta. Mírně ho pobídla vpřed a začala se od nás vzdalovat. Růženka a Martínek jí zběsile mávali, div za autem nevyběhli. Margaret na ně na rozloučenou zatroubila.

Všichni jsme auto sledovali, dokud nezmizelo v zatáčce. Když se tak stalo, dost mě bodlo u srdíčka. Nikdy bych neřekla, že mi Margaret někdy bude chybět. No, co se dá dělat – jak řekla sama agentka, snad se ještě někdy uvidíme.

Karolína Příbylová, O4.A

Luštění

Křížovka

1. Mimořádně drahý a odolný kov stříbřité barvy
2. Jaké mužské jméno má svátek 28. 11.?
3. Kaktus anglicky
4. Jaké mužské jméno má svátek 5. 9.?

Tajenka: _____

Řešení:

(1. platina, 2. René, 3. cactus, 4. Boris; tajenka – léto)

Osmisměrka

L	N	Č	V	R	A	D	S	E
A	É	V	O	D	Y	Z	E	R
B	Z	T	R	A	E	R	N	M
U	A	V	O	V	E	K	O	N
Ť	B	E	K	É	C	S	Y	V
S	L	U	N	C	E	P	Á	V

léto	slunce	bazén	sběr
céva	páv	med	seno
dar	vos	vody	vor
rok	deky	labuť	skrz

Tajenka: _____

Řešení:

(tajenka – červenec)

Natálie Macalíková, 01.B

Šéfredaktorka

Karolína Příbylová

Redaktoři

Adam Fajkus

Jakub Havel

Michal Synek

Viktorie Kratochvílová

Odetta Ambrož

Natálie Macalíková

Editor

Robin Šubert

Obálka

Hana Vilímová

Baví Tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci novináře?

Redakce školního časopisu Wolkroviny neustále
přijímá nové členy. Přidej se do našeho týmu a začni
psát hned teď!